

Những thảm cảnh sau ngày 30-4-1975

Ngày 30-4-1975, một ngày kinh hoàng nhất đối với đa số người dân miền nam nước Việt, khi họ thấy xe tăng và bộ đội Cộng Sản tràn vào tiếp thu Sài Gòn, ai nấy mừng tượng ra một tương lai đen tối mù mịt sẽ diễn ra tại mảnh đất này: đói khổ, thóc cao gạo kém, mất tự do, sưu cao thuế nặng, bị trả thù, lưu đày.... Mặc dù cũng là người Việt Nam máu đỏ da vàng nhưng người Sài Gòn chỉ biết đây là những người ngoại lai, xâm lược, họ biết rằng đất nước của mình đã bị đạo quân từ bên ngoài tới chiếm đóng.

Từ sau 1954, Việt Nam chia ra làm hai nước, một nước ở phía trên vĩ tuyến 17, hay trên sông Bến Hải và một nước ở dưới vĩ tuyến và dòng sông nhỏ này. Từ những năm đầu thập niên đã diễn ra cuộc chiến tranh giữa hai nước: miền Bắc được Cộng sản quốc tế trợ giúp vũ khí đạn dược đã mở cuộc chiến tranh dưới danh nghĩa “giải phóng” chiếm cho được vựa lúa miền Nam để cứu đói miền Bắc đã và đang thiếu thốn thực phẩm, lúa gạo trầm trọng. Cuộc chiến mở rộng bắt đầu từ 1964, 1965 khi miền Bắc công khai đưa quân vào miền Nam để chiếm cho được mảnh đất phì nhiêu béo bở này. Tình hình chiến sự trở nên tàn khốc trong khoảng 10 năm từ 1965 cho tới 1975, đó là cuộc chiến giữa một nước nghèo đói lạc hậu miền Bắc VN và một nước sung túc tiến bộ ở miền Nam VN. Miền Bắc có ưu thế ở chỗ họ được CS quốc tế viện trợ vũ khí dồi dào, vô hạn định và một dân số đông đúc, họ có cơ hội thuận tiện để đẩy hàng triệu thanh niên vào cuộc chiến.

Mặc dù bị thiệt hại nặng nề nhiều trăm ngàn người trong những năm giữa và cuối thập niên 60, nhưng miền Bắc vẫn tiếp tục cuộc phiêu lưu, họ có ưu thế của kẻ nghèo đói không sợ chết, dù tổn thất bao nhiêu cũng không đáng kể miễn là chiếm được vựa lúa miền Nam VN. Sau khi nướng hơn một triệu thanh niên họ đã đạt được mục tiêu, chinh phục được miền Nam sung túc.

Khi mới vào tiếp thu Sài Gòn họ nói “*Đế quốc Mỹ bại trận, dân tộc ta là kẻ chiến thắng*”, miệng nói hòa giải dân tộc nhưng trên thực tế sau khi thắng trận họ đã thỏa thuê mãn nguyện tha hồ mà vơ vét, chiếm đoạt nhà cửa, ruộng đất, quý kim, hàng hóa... Cựu đảng viên *Cộng Sản Bùi Tín* đã gọi đây là một cuộc ăn cướp vĩ đại. Nhà cửa, tài sản của dân di tản đương nhiên thuộc về quân chiếm đóng dù họ còn thân nhân ruột thịt, tất cả những nhà lớn đều thuộc về quân chiếm đóng, chủ nhà phải dọn đi ở

những căn nhà nhỏ lý do phó thường dân không được quyền ở những nhà rộng lớn, cao tầng.

Có người nói đây là cuộc chiến tranh ý thức hệ giữa Tư bản và Cộng Sản, người cho đây là cuộc chiến chống Đế Quốc xâm lược, người nói đây là cuộc chiến tranh ủy nhiệm, hai miền Nam Bắc đã được các siêu cường uỷ nhiệm, nhưng *sự thực đã quá rõ ràng, nó chỉ là một cuộc “chiến tranh ăn cướp” giữa một nước nghèo đói lạc hậu và một đất nước giàu có tân tiến.* Nước nghèo ra sức đánh thí mạng để cướp của cải vật chất bên kia, để chiếm cho được mảnh đất phì nhiêu rồi tha hồ mà vơ vét, bóc lột... Nước nghèo đói chỉ biết lấy lưỡi lê và họng súng để theo đuổi cuộc chiến tranh ăn cướp lâu dài, họ chủ trương chính quyền để ra từ họng súng.

Khi chiếm được miền Nam, “cán bộ” Cộng Sản tươi cười với đồng bào nói nào hoà bình thống nhất rồi, nào hai miền cùng xoá bỏ hận thù và cùng nhau xây dựng đất nước, hàn gắn vết thương chiến tranh. Thế nhưng họ không bao giờ bỏ được bản chất gian trá có từ hồi mới cướp chính quyền mùa thu 1945, chiếm xong Sài Gòn hoa lệ, đạo quân chiến thắng vội vã chở hết vàng bạc, quý kim của ngân hàng, tháo gỡ các máy móc trong các cơ xưởng, bệnh viện, vét hết các kho dụng cụ, hàng hoá, máy móc hiện đại....chở ra Bắc. Số vàng bạc quý kim vơ vét được vào túi các quan cán bộ gộc hết, họ vơ vét nhanh gọn y như đàn cào cào châu chấu phá hoại mùa màng, sau cơn trấn lột tập thể vĩ đại ấy miền Nam chỉ còn là một mảnh đất nghèo xơ xác. Thực tế chứng tỏ tại châu Âu, nước Đức sau khi thống nhất, Đông Đức đã trở thành gánh nặng cho Tây Đức, họ gồm hàng tá khuyết điểm: lười biếng, gian trá, lạc hậu, ngu xuẩn... và tình hình Việt Nam cũng y hệt như thế, miền Bắc đã dựa hẳn vào miền Nam để sống.

“Đánh tư sản”, đuổi dân đi kinh tế mới để cướp nhà cửa, ruộng vườn, tài sản... của người dân VNCH

Chuẩn bị đi vào các trại tù “cải tạo”

Một hai năm sau ngày 30-4-75 Cộng Sản đánh tư sản hai lần để lấy nhà cho cán bộ, đổi tiền ba lần, chính quyền đã vét cạn sạch túi tiền người dân, kế đó họ phát động chiến dịch đẩy dân chúng đi kinh tế mới để dẫn dân ra khỏi thành thị ngõ hầu có chỗ đưa dân từ miền Bắc vào. Kế hoạch chiếm nhà dân đã được kẻ chiến thắng hoạch định một cách tinh vi khoa học. Những người đi vượt biên dù thoát hay không thoát đều bị lấy nhà, những nhà lớn, nhà mặt đường của dân cải tạo liên hệ chế độ cũ hầu hết bị tịch thu, họ lấy tất cả nhà cửa tài sản của những người đi chính thức. Sau ngày 30-4-75 một hai tháng, họ lừa các viên chức, sĩ quan chế độ cũ vào các trại cải tạo lâu dài rồi đẩy miền Nam tới chỗ nghèo nàn cùng cực để không thể trở dậy chống lại họ. Người Sài Gòn mỗi ngày một nghèo, nhiều người phải bán nhà với giá rẻ mạt cho kẻ chiến thắng để lấy tiền đong gạo sống qua ngày. Cán bộ cao cấp từ miền Bắc kéo nhau vào Nam

chiếm nhà của kẻ bại trận, cán bộ lớn chiếm nhà lớn, cán bộ nhỏ chiếm nhà nhỏ rồi tha hồ mà vơ vét cho đầy túi tham.

Thấm thoát đã 39 năm trôi qua, đời sống kinh tế miền Nam ngày nay cao hơn những năm thập niên 80, 90 rất nhiều nhờ Hoa Kỳ bãi bỏ cấm vận và nhờ các nước giàu Đài Loan, Hoa Kỳ, Tây Âu, Đại Hàn, Nhật... vào đầu tư cộng với tiền đô la của Việt kiều ở ngoại quốc gửi về dồi dào. Đời sống có khá hơn xưa nhưng cái hố chênh lệch giàu nghèo lại sâu gấp bội lần tình trạng xã hội trước 1975. Trong khi những bà mẹ nghèo khổ tay bế con, tay bán vé số thì những đảng viên quyền thế có cơ ngơi, nhà mặt đường, trong nhà lúc nào cũng có cả triệu đô la tiền mặt, mấy nghìn lượng vàng. Các quan to tỉnh ủy, ủy viên trung ương đảng đã thành phú gia địch quốc có khách sạn, nhà hàng, đất đai, cơ sở thương mại, sản xuất... tài sản của họ có thể lên tới hàng trăm triệu đô la hoặc hơn thế. Nhiều người khi mới vào Nam chỉ mang theo có một manh chiếu rách nay đã trở thành những triệu phú đô la, xe ngựa nghênh ngang.

Nay người nghèo tại các tỉnh đổ xô lên Sài Gòn và các thành phố lớn làm công nhân, họ chen chúc nhau thuê phòng trọ, hàng chục người một phòng nhỏ xíu với mức lương thấp 100 đô la hàng tháng, sau khi trả tiền phòng, tiền ăn họ chẳng còn dư đồng nào, những người cùng khổ này làm lưng vắt vả nhưng chỉ đủ bỏ vào mồm. Đời sống thành thị tương đối còn khá, tại miền quê người dân lam lũ vất lộn với cuộc sống đất đỏ, một hiện tượng phổ thông tại các nước kém mở mang, người nghèo ngày càng khốn khổ, người giàu ngày càng giàu thêm.

Mặc dù mức sống đã được nâng cao nhưng gần đây Thủ tướng CSVN nhìn nhận Việt Nam vẫn là một nước nghèo, thật vậy lợi tức đầu người VN nay vào khoảng 1,000 đô la một năm, trên thực tế chỉ bằng một nửa, hoặc một phần ba của các nước Phi châu như Ai cập, Lybia, Tunisie... nếu so với các nước láng giềng tại Đông Nam Á thì VN còn thua xa hơn nữa.

Bắt học sinh xuống đường “bài trừ văn hóa phản động”

Một thanh niên bị bắt đeo băng trước ngực và đi lòng vòng địa phương nơi cư trú, dưới sự giám sát của bộ đội cụ Hồ. Tội danh : Nhảy dầm. Sau đó còn phải thọ án 1 năm trong “trại cải tạo”.

“Tòa án nhân dân”

Nay người miền Bắc kéo vào Sài Gòn và các thành phố lớn tại miền Nam rất đông, họ là những người giàu có và quyền thế nhất Sài Gòn hiện nay, làm chủ hầu hết các nhà cửa to lớn của Sài Gòn và các nhà hàng lớn, các cơ sở thương mại, các cơ quan nhà nước... Họ là những cán bộ cao cấp và bà con thân thuộc được đưa vào đây để tranh dành hết những chức vụ béo bở, những công việc hái ra tiền. Tại các cửa hàng lớn, các cơ quan chỗ nào cũng thấy toàn là Bắc Kỳ, đó là giai cấp giàu có thống trị tại Sài Gòn hiện nay. Kẻ chiến thắng lấy đi tất cả, Winner takes it all, họ hưởng đủ tất cả lạc thú trên đời, biệt thự, xe hơi, rượu ngon, gái đẹp... không còn thiếu thứ gì.

Cho tới nay bộ mặt đôi đời của miền Nam càng lộ rõ hơn bao giờ hết bộ, kẻ thắng trận ngày càng giàu có, vợ vét, tập trung tài sản của nhân dân vào trong tay, bà con của họ cũng được chia chác những chức vụ béo bở, cơ sở làm ăn lớn tha hồ mà đớp hít... trong khi ấy người dân miền Nam, những kẻ bại trận ngày càng khốn khổ, trừ những người có thân nhân ở nước ngoài trợ giúp, đa số phải làm lụng đầu tắt mặt tối vì miếng cơm manh áo. Người miền Bắc nay đã trở thành giai cấp thống trị người miền Nam, họ tước đoạt tài sản nhà cửa của người miền Nam, đuổi người miền Nam đi các vùng kinh tế xa xôi khi họ cò gáy. Những kẻ bị áp bức bóc lột đành ngậm đắng nuốt cay, chịu khuất phục trước lưỡi lê và họng súng của đạo quân chiến thắng.

Đã một phần ba thế kỷ trôi qua, người miền Nam ngày nay dù là lớp người cũ hay lớp trẻ em sinh sau đẻ muộn vẫn nhìn chính quyền CS, nhìn người miền Bắc như đạo quân chiếm đóng, như bọn xâm lăng đã tước đoạt tài sản, quyền sống của họ. Dù nói cùng một thứ tiếng, viết cùng một văn tự nhưng không hẳn phải là một quốc gia, thời xa xưa, Xuân thu, Chiến Quốc, thời Tam Quốc nước Tàu đã chia làm nhiều nước Tần, Sở, Yên, Ngô... và bây giờ Bắc Hàn, Nam Hàn cũng là hai quốc gia riêng biệt, châu Mỹ La Tinh cùng nói tiếng Tây Ban Nha, Trung Đông cùng nói tiếng Ả Rập nhưng đã chia làm mấy chục nước. Người miền Nam VN xa xưa không muốn thống nhất với miền Bắc cũng như Nam Hàn hiện nay không muốn thống nhất với Bắc Hàn lý do nước tân tiến sung túc không muốn mang cái gánh nặng lạc hậu trên vai.

Nay CS đưa ra luận điệu ru ngủ dân miền nam như: “hãy để Việt Nam Cộng Hòa lùi vào quá khứ, hãy quên đi lá cờ vàng, chúng ta hãy bắt tay nhau cùng xây dựng lại những vết thương do chiến tranh để lại, cùng nhau xoá bỏ hận thù”; nhưng người miền Nam lớp già cũng như lớp trẻ vẫn tiếc nhớ đất nước của họ, tiếc những cái họ đã mất từ bao năm qua:

Tự do. Cái mất mát lớn nhất của người miền Nam phía dưới vĩ tuyến 17 là mất tự do, trước hết là tự do ngôn luận, thời xa xưa tại nước Việt Nam Cộng Hòa... báo chí được quyền chỉ trích sai trái của chính phủ, người dân được nói cái mình muốn nói, được biểu lộ sự phản kháng, biểu tình chống chính phủ, được thành lập đảng phái đối lập, được tự do hội họp. Người dân được quyền tự do tư tưởng, được đọc và viết điều mình muốn, sách báo không bị kiểm duyệt hoặc chỉ bị kiểm duyệt hạn chế, người dân được đọc sách báo nhập từ ngoại quốc trái với tình trạng ngày nay, sách báo hải ngoại gửi về bị vát vào thùng rác. Người dân VNCH được tự do cư trú, muốn ở đâu thì ở, muốn đi đâu thì đi nhưng nay họ phải chịu chỉ định cư trú, theo chế độ hộ khẩu, bị chính quyền địa phương giám sát, theo dõi nghiêm ngặt. Từ mấy chục năm nay quân chiếm đóng đã tước đoạt hết mọi quyền tự do của người dân miền nam nước Việt.

Luật pháp. Người dân VNCH đã được luật pháp bảo vệ tài sản tính mạng, có tòa án, có luật sư bào chữa, người dân chỉ bị bắt giam tối đa 24 giờ đồng hồ nếu không có bằng cứ phạm pháp, nay họ có thể bị công an nhà nước bắt giam vì bất cứ lý do gì hoặc chỉ là tình nghi. Họ có thể bị giam giữ vô thời hạn mà không cần đưa ra tòa xét xử, phải có án, người dân có thể bị chính quyền, bị kẻ thống trị cướp đoạt đất đai tài sản mà không thừa kiện ai được. Sau 30-4-1975, trại tập trung, nhà giam mọc lên như nấm

tại miền Nam, hàng trăm ngàn người bị lừa vào trại tù dưới danh nghĩa cải tạo mà không hề được xét xử, họ bị giam giữ lâu dài có người lên tới mười mấy năm trời. Sống trong xã hội áp dụng luật rừng hiện nay, người miền Nam ai cũng nơm nớp lo sợ, họ có thể bị bắt bất cứ lúc nào không có lý do, chỉ một sự tình nghi hoặc tư thù với cán bộ có thể bị giam giữ lâu dài.

Đạo đức. Người dân miền Nam nay tiếc nhớ xã hội có kỷ cương đạo lý của VNCH ngày xưa, trước 1975, miền nam là một xã hội có tổ chức nghiêm chỉnh, chịu ảnh hưởng sâu xa của giáo lý Khổng Mạnh, con người có nhân phẩm, gia đình và học đường giáo dục đạo đức luân lý cho con em để trở thành con người tốt của xã hội. Nay thì khác hẳn, xã hội đương thời sô bồ, băng hoại phản đạo đức luân lý, phim ảnh khiêu dâm đồi bại lan tràn, đĩ điếm, bia ôm, đầy rẫy cả thôn quê thành thị, con gái bị bán đi làm đĩ khắp nơi. Con người ngày nay chỉ biết có đồng tiền, lừa đảo, lưu manh trộm cướp, băng đảng lộng hành, trẻ nít chửi thề tục tĩu ngay tại học đường, tham nhũng hôi lộ từ trên xuống dưới, có người nói giả thử chế độ CSVN sụp đổ, người ta phải mất ít nhất là ba thế hệ mới xây dựng được xã hội lành mạnh như xưa.

Tài sản. Nhiều người mất cơ mất nghiệp, nhiều người xưa là thương gia, đại phú bị quân chiếm đóng lấy nhà tịch thu tài sản đuổi đi vùng kinh tế mới rồi trốn về Sài Gòn với tấm thân tàn ma dại. Nhiều người khá giả có nhà lớn hoặc nhà mặt đường đi vượt biên không thoát bị quân chiếm đóng lấy nhà nay nghèo khốn nghèo khổ tiếc nhớ thời oanh liệt xa xưa. Những người có tài sản làm việc cho chế độ cũ phải vào trại tập trung cũng bị chính quyền “mượn nhà” ở nay tiếc nhớ thửa vàng son của mình....

Giáo dục, Y tế – Khoảng 1980, trong một phiên họp nhân viên tại bệnh viện Vũng Tàu, một chị dược sĩ gốc ngoài Bắc vào đã phát biểu:

“Chế độ Ngụy mà chúng ta đánh đổ nó nhưng nó đào tạo các chuyên viên như kỹ sư bác sĩ giỏi hơn chúng ta”

Thật vậy nền giáo dục Việt Nam Cộng Hòa trước 1975 đã đào tạo các chuyên viên khoa học kỹ thuật tương đương với các nước tân tiến và đã được chính phủ Pháp công nhận có giá trị ngang hàng. Văn bằng trung học VNCH đã theo đúng chương trình của người Pháp, việc thi cử rất nghiêm chỉnh, văn bằng trung học, đại học cũng đã được coi ngang hàng với văn bằng bên Pháp, việc thi cử dưới trung học nhất là thời Đệ nhất cộng hòa thập niên 60 có phần còn khó khăn hơn ở ngoại quốc. Nay người gốc miền Nam vẫn tiếc nhớ một thời giáo dục vàng son của họ vì nền giáo

dục hiện nay của quân chiếm đóng đã sản xuất ra một lô những văn bằng “lèo”, thạc sĩ, tiến sĩ nhiều như lá mùa thu, các quan to Thứ trưởng, Tỉnh ủy, huyện ủy đều có thể mua bằng tiến sĩ “ma”, thạc sĩ “lèo”, nạn bằng giả bằng ma tại VN ngày nay không còn gì xa lạ. Học sinh từ tiểu học lên trung học, đại học VNCH hồi xưa đều được học miễn phí, chỉ riêng bậc trung học có thêm trường tư thu học phí, ngày nay trẻ em thất học nhiều vì không có tiền đóng học phí. Trước 1975, nhà giàu hoặc những người có tiền khi ốm đau nặng đi bệnh viện tư, người nghèo đã có nhà thương thí của chính phủ lo. Nay lấy danh nghĩa xã hội chủ nghĩa để mị dân, chính quyền CS chỉ biết thu thuế, không mảy may để tâm tới phúc lợi người dân, các bệnh viện ở Việt Nam hiện nay đòi hỏi bệnh nhân phải có tiền, không có tiền thì chịu chết, đi học, chữa bệnh phải có tiền, cái gì cũng phải mất tiền.

Bình đẳng. Mặc dù có một số khuyết điểm nhưng VNCH trước đây tương đối là một xã hội công bình, tuy có nạn bè phái nhưng người có tài đức dù thân cô thế cô vẫn có cơ hội tiến thân điển hình là Giáo sư Nguyễn Văn Bông. Xuất thân từ người con thông minh trong một gia đình nghèo tại miền quê, Bông đã phải làm lao động thêm để lo đèn sách, lớn lên anh ta xuất dương du học, làm bồi tàu, khuân vác cực nhọc rồi thành công về vang, đậu tiến sĩ, thạc sĩ, làm tới chức Viện trưởng một Học viện lớn, nếu sống dưới chế độ CSVN hiện nay, tột đỉnh cuộc đời của ông ta chỉ có thể làm một thầy giáo làng quên mà thôi.

Từ 1975 cho tới nay, sự học hành, công ăn việc làm chỉ con cái cán bộ, đảng viên hoặc những người từ miền Bắc vào mới được ưu tiên, con cháu các cựu quân nhân, viên chức chế độ cũ hoặc phó thường dân Nam bộ vẫn bị kỳ thị phân biệt đối xử nặng nề, chính quyền CS duyệt xét lý lịch đương đơn rất kỹ. Những công việc tốt, lương cao, béo bở hái ra tiền... chỉ dành cho các đảng viên hoặc họ hàng thân thuộc, những người từ miền Bắc vào Nam còn những việc xương xẩu, làm chỉ đủ bỏ vào mồm mới đến tay thành phần chế độ cũ hoặc phó thường dân Nam bộ.

Nay người dân phía dưới sông Bến Hải vẫn tiếc nhớ một thời vàng son của miền Nam nước Việt nhưng cái thời ấy nay đã chết rồi, nó chỉ còn để lại một tiếng vang, vang bóng một thời. Quân chiếm đóng đã tàn nhẫn bẻ gãy cái thời huy hoàng ấy, mặc dù họ lớn tiếng kêu gọi xóa bỏ hận thù nhưng người miền Nam vẫn không thể quên những hành động trắng trợn của họ tại mảnh đất này.

Quân chiếm đóng có thực sự muốn xóa bỏ hận thù hay không? Họ xóa bỏ hay đào sâu thêm cái hố sâu hận thù đã vốn dĩ sâu thăm thẳm từ bao năm qua? Người Việt Hải ngoại chúng ta “hòa hợp” với quân chiếm đóng, đem tài nguyên tài năng về Việt Nam xây dựng quê hương hay là để củng cố thêm quyền lực và tài sản cho bọn thống trị, để họ vơ vét thêm tài sản nhân dân cho đầy túi tham và đè đầu cưỡi cổ nhân dân miền Nam thêm nhiều thế kỷ nữa? Trước mắt chúng ta thấy cộng sản vẫn ngoan cố như tự bao giờ, trước sau như một.

Địa vị của quân chiếm đóng, của bọn thống trị vẫn phải được củng cố vững mạnh hơn bao giờ hết bằng lưỡi lê và họng súng!

Trọng Đạt

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/tieng-quehuong/CAAqdPnUVUDpCSSWJCOPkgND%2BJtRpp%2BM7v55MBHxzm8FN20GoPq%40mail.gmail.com>.

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.net/TrongDat.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM